

هشدار فتا به داوطلبان کنکور

رئیس پلیس فتای تهران بزرگ نسبت به کلاهبرداری از داوطلبان کنکور، همچنین امتحانات نهایی با بهانه فروش سوالات و... هشدار داد. به گزارش ایسنا، داوود معظمی گودرزی با هشدار به داوطلبان شرکت در کنکور و امتحانات نهایی گفت: در ایام منتهی به برگزاری کنکور و آزمون‌های جامع داوطلبان باید مراقب افراد سودجو و فرصت‌طلب باشند. این افراد با سوءاستفاده از اضطراب و نگرانی داوطلبان دست به کلاهبرداری می‌زنند و در پوشش تبلیغاتی نظیر فروش سوالات کنکور، فروش منابع اصلی کنکور، آزمون‌ها... اقدام به کلاهبرداری از داوطلبان می‌کنند. او اضافه کرد: متأسفانه افراد زیادی هم درگیر این نوع کلاهبرداری می‌شوند. عمدتاً تبلیغات این افراد سودجو نیز در بستر شبکه‌های اجتماعی و پیام‌رسان‌ها انجام می‌شود و در نهایت نیز با داوطلبان را به صفحات فیشینگ هدایت کرده و حساب بانکی‌شان را خالی می‌کنند، یا اینکه سوالات جعلی را به فروش رسانده و در نهایت سبب می‌شوند که داوطلبان به این امید واهی که سوالات را در اختیار دارند، نتایج بدی در کنکور اخذ کرده و هم کنکور را از دست بدهند، هم مبلغ زیادی را پرداخت کنند.

وارد ترسالی نشدیم

رئیس مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشکسالی سازمان هواشناسی کشور اعلام کرد: به‌طور کلی می‌توانیم بگوییم بارش‌ها امسال در کشورمان به حد نرمال است، ولی وارد ترسالی نشده‌ایم. به گزارش خبرنگاران، احدوظیفه با اشاره به آخرین وضعیت بارش‌ها در کشور اعلام کرد: اگر استانی نگاه کنیم و عینکمان را درهینی کنیم، در مناطقی مثل تهران، سمنان، خراسان رضوی، زنجان و قزوین بارندگی کمتر از نرمال است و در شرایط خشکسالی به‌سر می‌بریم. او ادامه می‌دهد: در استان‌هایی مثل کردستان، کرمانشاه، ایلام، همدان، خوزستان، جنوب سیستان و بلوچستان، خراسان جنوبی بارندگی ۱۰ تا ۲۰ درصد بیش از حد نرمال بود، ولی خراسان رضوی و دامنه‌های جنوبی البرز، استان مرکزی وضعیت مطلوبی ندارند. از آن‌جا که امسال چهارمین سال پیاپی است که این مناطق دچار خشکسالی شده‌اند، شدت کم‌بارشی را از سالیان گذشته بیشتر احساس می‌کنند؛ زیرا در سال‌های گذشته بخش عمده‌ای از آب را از منابع زیرزمینی تامین کرده‌ایم و امسال هم همین کار را می‌کنیم، اما آن‌چه برداشت‌هایم بیش از آن است که به‌طور طبیعی و نرمال توسط بارندگی جایگزین شده است، بنابراین افت آب‌های زیرزمینی‌مان ادامه داشته و با وضعیتی که داریم در طول سال بیشتر هم خواهد شد.

حذف آزمون مرحله اول کارآموزی وکالت

رئیس اتحادیه سراسری کانون‌های وکلای دادگستری ایران از موافقت قوه قضائیه با اصلاح ماده ۵۴ آیین‌نامه اجرایی لایحه قانونی استقلال کانون وکلای دادگستری خبر داد. به گزارش خبرنگاران، جعفر کوشا با اعلام این خبر گفت: با پیگیری‌های هیئت‌رئیس اتحادیه سراسری کانون‌های وکلای دادگستری ایران و مدیران کانون‌های وکلا، دغدغه کارآموزان وکالت مرتفع و ماده ۵۴ آیین‌نامه اجرایی لایحه قانونی استقلال کانون وکلای دادگستری اصلاح شد. او افزود: پس از اصلاح ماده ۵۴ آیین‌نامه اجرایی لایحه قانونی استقلال کانون وکلای دادگستری، آزمون مرحله اول کارآموزی وکالت حذف و مراحل دوم و سوم با یکدیگر ادغام خواهد شد.

فرار از مرگک به مرگک

گزارش «هم‌میهن» از وضعیت آوارگان فلسطینی در اردوگاه رفح در گفت‌وگو با تعدادی از بازماندگان بمباران چند شب پیش

اناز محمدی

دبیر گروه جامعه

روایت
بازماندگان

فرار از مرگ به مرگ، سلما، احمد و دعا هشت‌ماه است که برای نمردن به مرگ پناه برده‌اند. با چشم‌هایشان دیده‌اند مردم غزه برای نمردن در خانه‌هایشان به محله‌های دیگری فرار کرده‌اند و وقتی رسیده‌اند، مرگ با هیبتی بزرگ و بی‌رحم منتظرشان ایستاده بوده. بعد محله‌ای دیگر و خیابانی دیگر. سلما، احمد و دعا دوربین‌ها و کاغذ خودکار و ویلچر مادر بزرگ‌ها و داغ رفقای کشته‌شده‌شان را روی شانه‌هایشان گرفته و از خیابان‌ها و محله‌ها و آسمان‌های پراتش و زمین‌های پر خون و بیمارستان‌های سوراخ‌سوراخ پرمجروح، گذشته‌اند. در میانه راه، بین همه این گذشتن‌ها، مرگ همه‌جا بوده. مرگ، تنها واقعیت موجودی که انسان هرکال کرده نتوانسته راهی برای رد کردنش پیدا کند، از هشت‌ماه گذشته، از هفتم اکتبر سال گذشته، از آغاز جنگ میان اسرائیل و حماس ۲۶ هزار و ۳۷۹ نفر را دنبال کرده و در دام چسبیده‌اش انداخته‌است.

آنها که زنده مانده‌اند، بین گذشتن و رفتن‌های پیوسته، بارها قامت بلند مرگ را دور زده و با هر آنچه دست‌شان بوده، خودشان را به اردوگاه‌ها رسانده‌اند. بعدها مأموران سازمان ملل، فراریان مرگ را روی هم جمع کرده و گفته‌اند فقط یک میلیون و ۴۰۰ هزار نفرشان با هم در اردوگاه رفح، مرکز استان رفح، جایی در نزدیکی مرکز مرز زندگی می‌کنند؛ در میان انبوه جمعیت، درد و البته مرگ، هیئت پرهیبت مرگ، با سسایه‌ای گسترده، آنجا هم آنها را دنبال کرده. آنقدر سمج که در نهایت نتوانسته در ششی ساکت و به‌ظاهر آرام، در محله‌ای غافلگیرکننده بر سر ساکنان آوارگان فرود بیاید و آدم‌ها را، بچه‌ها را، بیش از ۵۰ نفر را در آتش بسوزاند و بعد با خودش ببرد.

دعا ابوطعیمه و احمد الدنف، دو خبرنگار فلسطینی که تا قبل از پاییز پارسال در سرزمین‌شان کاری کردند و نتوانسته بودند برای مدتی با خیال آرام‌ها از مرگ به خواب بروند و حالا در رفح با بچه‌های آواره بازی می‌کنند، از آنها ویدئو می‌گیرند و در برابر نیست‌شدن مقاومت می‌کنند، آن شب دیده‌اند که چطور خمپاره‌ها، این نمایان مرگ، بر سر چادرها و پناهگاه‌ها ریخته‌اند و تبدیل به آتش شده‌اند. آن شب، آتش، رابط میان زمین و آسمان بوده. مثل همه هشت‌ماه گذشته. آتش از آسمان به چادر کودکانی ریخته که همین دروزش، دعا از آنها فیلم گرفته و خنده‌هایشان را به دنیا مخابره کرده بود. بچه‌ها در آن فیلم لبخندهای زیبا داشتند، اسم‌های عربی، موهای فرقی، لپ‌هایی سرخ، چشم‌های سبز، صورت‌هایی کوچک و آرزوهای بزرگ. دعا آن شب با چشم‌هایش دیده که باز یگران کوچک فیلم کوتاه‌شان زنده‌زنده در آتش سوخته‌اند. دیده سس‌های پدران آنها از تن‌شان جدا شده و مادران‌شان با دامن‌هایی سرخ، هروله‌کنان دور خودشان چرخیده‌اند. دعا آنجا دیگر نتوانسته فیلم بگیرد. از این چادر به آن چادر رفته و دست و پاهای قطع‌شده، سس‌های بریده و بدن‌های چاک‌چاک را از جلوی چشم بچه‌ها جمع کرده است. آن شب دعا ابوطعیمه دقیقاً چه حالی داشت؟

«چون طفل دوان از بی گنجشک بریده»

دعا به سختی نتوانسته راهی برای پاسخ دادن به سوالات پیدا کند. گفت‌وگو با ساکنان غزه و رفح ماه‌هاست که سخت شده. بعد از چند روز تلاش، راه ارتباطی با چند نفر از آوارگان فلسطینی پیدا می‌شود؛ گفت‌وگویی سخت میان خبرنگار «هم‌میهن» و خبرنگار

شناخته‌شده فلسطینی، دعا ابوطعیمه.

دعا می‌گوید نمی‌تواند میزان دردی را که مردم هر روز در رفح «زندگی» می‌کنند، توصیف کند. «در حال فرار از مرگ به مرگ»، رفح، پناهگاه آخر مردم غزه، حالا آنقدر نامن شده که آنها مجبور به رفتن از آن شده‌اند و نمی‌دانند تا چه اندازه اشغالگری، مکان‌های دیگر را هم ممکن است از آنها بگیرد.

دعا وقتی می‌خواهد از لحظه بمباران اردوگاه رفح بگوید از دو کلمه نزدیک به هم استفاده می‌کند؛ دردناک و وحشتناک. او صحنه‌هایی از گریه کودکان را به یاد می‌آورد در حالی که در آتش می‌سوختند و اجساد بدون سر را در حالی که همه‌جا دیده می‌شدند. همه اینها در سایه نبود هیچ امکاناتی برای نجات مصدومان حتی آمبولانس نبود. دعاء می‌گوید این آتش‌افروزی، اردوگاه را به‌صورت کاملاً معدمی بمباران کرد، در حالی که شهروندان خواب بودند و بمباران، آن آرامش شب را به جیغ‌زنان و گریه کودکان تبدیل کرد. آنها نمی‌دانستند چه اتفاقی دارد می‌افتد و سوال‌شان این بود که آیا اساساً بمباران اردوگاه آوارگان عقلانی است؟ «همه در حالتی از شوک بودند و هیچ‌کس نمی‌دانست چه باید بکند و کجا باید برود». آن شب هیچ بیمارستانی مصدومان را پذیرش نمی‌کرد، هیچ دفاعی وجود نداشت و حتی راه‌برای کمک‌های انسانی بسته بود. «اینجا هرکدام از آدم‌ها منتظر نوبت‌شانند که بمیرند.»

همان شب خبرگزاری‌ها خبر دادند، بیمارستان‌ها و درمانگاه‌های رفح مثل بیمارستان صحرایی قدس که توسط جمعیت هلال احمر فلسطین (PRCS) اداره می‌شود، بیمارستان کوبیتی و دو درمانگاه نتوانستند بیماری را پذیرش کنند و از کار افتاده‌اند. آن شب بیش از ۲۰۰ زخمی روی دست آوارگان فلسطینی مانند در حالی که مرگ همان حوالی پرسه می‌زد و آنها که نتوانستند از دست او فرار کنند، با انبوه مشکلات، افزون بر غم از دست دادن، به زندگی ادامه می‌دهند. دعا می‌گوید، بعضی از زخمی‌ها به‌دلیل شدت آتش‌سوزی و سوختگی و تعدادی هم به‌دلیل ترکش‌هایی که از موشک‌ها وارد بدن‌شان شده است، همچنان در وضعیت بحرانی‌اند.

او در عین حال نمی‌تواند حجم درد و رنج‌هایی که زنان بازمانده برای داشتن کوچکترین نیازهای ماهانه‌شان می‌کنند، توصیف کند. تعداد زیادی از زنان هیچ وسایلی برای عادت ماهانه‌شان پیدا نمی‌کنند، این مسئله، برای آنها بیماری‌های زیادی را ایجاد می‌کند و هیچ‌مسکنی برای دردهای آنها وجود ندارد. «متأسفانه بیشتر بیماری‌هایی که زنان به آن مبتلا می‌شوند و به آن توجهی به نمی‌شود، بیماری‌های زنانه مثل قارچ و التهابات دستگاه تناسلی است که به‌دلیل کمبود دستشویی و استفاده هزاران آواره از یک حمام است. این بیماری‌های دردناک به‌راحتی منتشر می‌شود و هیچ‌جای تمیز و درمانی برای آنها وجود ندارد. حتی بعضی از

بیماری‌ها به خاطر کمبود پوشاک و گرانی آن برای بچه‌ها ایجاد می‌شود و مادران مجبور می‌شوند چندین بار از یک پوشاک استفاده کنند و آن را برای بچه‌های خود تعویض نکنند. حتی من ویدئویی دارم از دختر بچه‌ای که به‌دلیل ابتلا به قارچ‌های دستگاه تناسلی به سختی راه می‌رود و درد می‌کشد. «دیدن ویدئویی که دعا از این دختر بچه فرستاده در حالی که دست‌هایش را جلویش گرفته، اخم‌هایش را توی هم کرده و به‌شدت درد می‌کشد، سخت است.»

اوایل ماه می، پیش از حمله دوباره اسرائیل به رفح در چند روز پیش، بخش زنان سازمان ملل نظرسنجی‌ای از این شهر منتشر کرد که نتایج‌ش نشان از عمق ناامیدی و سرخوردگی از نظر جسمی و روانی زنان دارد. در این نظرسنجی ۹۳ درصد از زنانی که با آنها مصاحبه شده، گفته‌اند در خانه‌های خود یا مکان‌هایی که به‌عنوان آواره در آن زندگی می‌کنند، احساس ناامنی می‌کنند و بیش از نیمی از آنها از نظر شرایط پزشکی نیاز به توجه فوری دارند. در این گزارش آمده، خطر قریب‌الوقوع مرگ و جراحت در میان ۷۰۰ هزار زن در رفح با هر تهاجم زمینی تشدید خواهد شد، چون آنها جایی برای فرار از بمباران و کشتار ندارند. بیش از ۱۰ هزار زن از آغاز جنگ در غزه کشته شده‌اند که از میان آنها ۶ هزار نفر مادر بوده‌اند و ۱۹ هزار کودک تیمم را پشت سر گذاشته‌اند. همانطور که یک زن ۴۵ ساله می‌گوید: «هیچ ایمنی و احساس امنیتی وجود ندارد. من برای زندگی خود، شوهرم و فرزندانم نگرانم. حتی اگر بخواهم در مورد آن صحبت هم کنم، نمی‌توانم ترسم از زندگی در اینجا را توصیف کنم.»

داده‌های نظرسنجی بخش زنان سازمان ملل، واقعیات آسیب‌زای زندگی زنان در رفح را روشن می‌کند: بیش از ۸۰ درصد از زنان احساس افسردگی دارند، ۶۶ درصد نمی‌توانند بخوابند و بیش از ۷۰ درصد دارای اضطراب و کلبوس‌های شدیدند. بیش از نیمی از زنان مورد بررسی (۵۱ درصد)، از ابتدای جنگ دارای مشکلات پزشکی‌اند که نیاز به مراقبت فوری پزشکی دارند و ۶۲ درصد قادر به پرداخت هزینه مراقبت‌های پزشکی لازم نیستند. بیش از ۶ نفر از ۱۰ زن مورد مصاحبه که در حال حاضر باردارند یا از ۱۷ اکتبر باردار بوده‌اند، عوارضی مانند عفونت مجاری ادراری را گزارش کرده‌اند. ۸۰ درصد دچار کم‌خونی، ۳۰ درصد زایمان زودرس و ۵۰ درصد اختلالات فشارخون بالا دارند. در خانوارهای دارای مادران شیرده، ۷۲ درصد گزارش کرده‌اند که در تغذیه با شیر مادر و تامین نیازهای تغذیه‌ای نوزادان چالش‌هایی وجود دارد. در این گزارش آمده است که زنان در رفح برای محافظت از وضعیت جسمی و روانی فرزندانشان خود تلاش می‌کنند، در حالی که بارهای مراقبتی و مسئولیت‌های خانگی را هم بر دوش می‌کنند، به‌ویژه در چادرها و خانه‌های پرمجموعیت: «۸ نفر از ۱۰ نفر (۷۹ درصد) از پاسخ‌دهندگان زن و مرد گفته‌اند که مادران نسبت به مردان مسئولیت بیشتری را برای ارائه حمایت عاطفی از اعضای بزرگسال خانواده و کودکان برعهده می‌گیرند. زنان و دختران در رفح، مانند سایر مناطق غزه، در حال حاضر در وضعیت ناامیدی و ترس دائمی‌اند.»

بخش زنان سازمان ملل خواستار اجرای قطعنامه ۲۷۲۸ (۲۰۲۴) (۲۰۲۴) شورای امنیت سازمان ملل متحد در ۲۵ مارس ۲۰۲۴ شده که خواستار آتش‌بس فوری، آزادی همه گروه‌ها و دسترسی ایمن و بدون مانع به کمک‌های بشردوستانه است.

غیر از زنان، مردان هم با مشکلات زیادی روبه‌رو شده‌اند. دعا می‌گوید، مردان در رفح در مقابل خواسته‌های بچه‌هایشان کاملاً ناتوانند. بچه‌ها اشتیاق زیادی برای بازی، شیرینی، غذا و... دارند اما پدران‌شان حسرت و غم زیادی در چشم‌هایشان است در حالی که کاری از دست‌شان بر نمی‌آید. آنها منتظر کمک‌های داوطلبان‌اند که بتوانند به بچه‌هایشان غذا دهند. «هیچ راهی برای نجات نداریم و روزهای باقیمانده‌مان انگشت‌شمار شده است.»

دعا این جنگ طولانی را با خسارت‌های زیادی از نظر روانی و مالی به مردم توصیف می‌کند. مردم غزه پیش از این هم وضع مادی سخت و بدی داشتند و اغلب با آدم‌های روزمزد کمی زندگی می‌کردند که بخشی از آن مربوط به خرج خانه، کمک به بچه‌ها در ازدواج و... بود، اما وقتی جنگ شروع شد مردم همان پس‌اندازهای بسیار کم خود را هم خرج کردند. مثلاً در یک‌روز یک وعده غذا می‌خوردند یا اگر لباس یا کفش‌شان پاره می‌شد آن را تعمیر می‌کردند و نمی‌توانستند چیز جدیدی بخرند. وقتی جنگ شد و همه چیز گران شد و پس‌اندازهایشان هم تمام شد، خیلی از آنها به کارهای دیگری روی آوردند. مثلاً مهندسی را می‌بینی که شیرینی می‌فروشد یا یک وکیل که هیزم جمع می‌کند و می‌فروشد یا تاجری که کفش‌ها را تعمیر می‌کند، با قیمت‌های بسیار پایین؛ فقط برای اینکه

